

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobkyně: **A. S.**
st. přísl. X
zastoupená Mgr. Vratislavem Tauberem
advokátem se sídlem Lidická 960/81, 602 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24. 10. 2023, č. j. MV-150952-5/SO-2023

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se včas podanou žalobou u Krajského soudu v Brně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 10. 2023, č. j. MV-150952-5/SO-2023, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání

žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAMP“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 7. 2023, č. j. OAM-37080-17/DP-2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné* ve smyslu § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Průběh správního řízení

2. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně podala dne 7. 9. 2022 žádost o nové povolení k dlouhodobému pobytu, přičemž za účel pobytu označila *ostatní*. Přiložila Potvrzení o denním studiu ze dne 2. 9. 2022 od jazykové školy Go Study group jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky s.r.o., podle něhož byla od 1. 9. 2022 do 31. 8. 2023 studentkou denního studia jazyka anglického s výukou v rozsahu 20 vyučovacích hodin týdně na adresa K. 3, 602 00 Brno.
3. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni zamítnuta její žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců. Povolení nebylo uděleno podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyla splněna jedna z podmínek pro jeho udělení. Kurz angličtiny není účelem, který by odůvodňoval dlouhodobé setrvávání cizince na území ČR. Povolení k dlouhodobému pobytu nebo dlouhodobé vízum může být vydáno, pokud účelem pobytu bude aktivita, kterou lze vykonávat výhradně na území ČR. To kurz angličtiny není. Nebyla tedy splněna podmínka pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu spočívající v tom, že nebylo prokázáno, že by účelem pobytu žalobkyně na území ČR bylo absolvování ostatních studijních aktivit, které lze absolvovat výhradně na území ČR. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání.
4. Dne 24. 10. 2023 pak vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí.

III. Žaloba

5. Žalobkyně uvedla, že napadené rozhodnutí trpí závažnými vadami, a to především procesními, které mají odraz ve vadách hmotněprávních. Žalovaná se nevyjádřila k porušení námitky poučovací ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu. Správní orgán I. stupně i žalovaná staví své závěry v rozporu se zásadou materiální pravdy, když nebylo možné najisto zjistit stav věci, resp. konkrétního důvodu žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem *ostatní/jiné*, tj. absolvování vzdělávacích aktivit, které nejsou studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců.
6. Důvodem podání žádosti žalobkyní bylo rozšíření jejích jazykových dovedností za současného prohlubování a získávání kontaktů pro start jejích podnikatelských aktivit, jakožto absolventky vysoké školy v oboru architektury. Její aktivity tak měly mít širší přesah než jen studium anglického jazyka. To žalobkyně uvedla i v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž to byla její první možnost vyjádřit se k uvedeným důvodům. Žalovaná k tomu však nepřihlédla. Přípravu na samostatné podnikání přitom lze pod zákonné důvody žádosti žalobkyně také podřadit. Skutkové okolnosti proto byly zjištěny jen částečně.
7. Správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí bez výzvy žalobkyni, aby odstranila vady své žádosti, spočívající v nedostatku účelu, kterým by prokázala důvodnost své žádosti.

Tento vadný procesní postup následně nesprávně zhodnotila i žalovaná. Žalovaná následně odvolací námitku žalobkyně, co do opomenutí výzvy správního orgánu I. stupně, vypořádala nepřezkoumatelně.

8. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že žaloba nepřináší žádnou novou argumentaci, která by zpochybňovala správnost a zákonnost rozhodnutí žalované. Žalobní námitky označila žalovaná za shodné s námitkami odvolacími a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
10. Námitka stran výzvy k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu byla řádně vypořádána. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 46 odst. ve spojení s § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců lze vydat pouze tehdy, je-li prokázán účel pobytu cizince na území. To se v případě žalobkyně nestalo. Vzdělávací aktivita, které se žalobkyně hodlá na území věnovat, vydání povolení k dlouhodobému pobytu neodůvodňuje. Další výzvy k poskytnutí součinnosti by byly nadbytečné, neboť i po jejich provedení by správní orgán I. stupně dospěl ke stejnému závěru.
11. Obdobně byl vypořádán i tvrzený důvod pro podání žádosti. Motivace či důvod k účasti na jazykovém kurzu je irelevantní. Povolení k dlouhodobému pobytu může být žalobkyni vydáno, jestliže účelem jejího pobytu na území ČR bude vzdělávací aktivita obdobně intenzivní jako je studium podle § 64 zákona o pobytu cizinců, která je spjata s územím ČR. To kurz anglického jazyka není.
12. Žalovaná proto navrhla, aby soud žalobu zamítl.
13. Žalovaná dále soudu doložila rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobkyně uplatnila v žalobě (§ 75 odst. 2 s.r.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.r.s.).
15. Soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.r.s. bez nařízení ústního jednání.
16. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
17. Podle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit doklad potvrzující účel pobytu na území.*
18. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám*

uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění.

19. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.*
20. Soud v první řadě uvádí, že zákon o pobytu cizinců je postaven na principu, že každý pobyt cizince na území ČR, který není pobytem trvalým, musí být odůvodněn plněním konkrétního účelu, např. zaměstnáním, podnikáním, studiem, sloučením rodiny, resp. jakýmkoliv jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území ČR po dobu delší než 3 měsíce, resp. 1 rok, a tyto činnosti musí být na území skutečně vykonávány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81). Účel pobytu přitom musí cizinec prokázat. Z právní úpravy dlouhodobých pobytů nevyplývá, že by měl cizinec bez dalšího nárok na to, že mu bude pobytové oprávnění uděleno za jakýmkoliv účelem, který uvede. Neexistuje právo na pobyt cizinců na území ČR a každý stát si může rozhodnout, za jakých podmínek připustí setrvání cizinců na svém území. OAMP posuzuje, zda cizincem deklarovaný účel pobytu je tím účelem, který předpokládá zákon o pobytu cizinců (např. výše zmiňované zaměstnání, podnikání, studium, sloučení rodiny), nebo jde o účel, který zákonem o pobytu cizinců výslovně upraven není, ale vyžaduje pobyt na území, resp. dlouhodobou přítomnost na území. Do této kategorie spadají případy, kdy je žádost o pobytové oprávnění podávána ze „zbytkového“ důvodu označeného v žádosti jako *ostatní/jiné*. Vzhledem k tomu, že je věcí ČR, jaký účel pobytu bude považovat za účel, který vyžaduje pobyt na území, a vzhledem k systému právní úpravy, je třeba spojení „vyžaduje pobyt na území“ vykládat tak, že správní orgány mají oprávnění posoudit, zda deklarovaný účel pobytu skutečně nepřetržitý pobyt na území vyžaduje. Tvrzený účel pobytu musí být zdůvodnitelný a měl by mít k území ČR intenzivní, těsnou a seriózní vazbu (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2024, č. j. 7 Azs 22/2024-27).
21. Pokud tedy žalobkyně v žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vyznačila jako účel pobytu *ostatní* a doložila potvrzení o studiu anglického jazyka, které není studiem ve smyslu § 64 zákona o pobytu cizinců, měly správní orgány oprávnění posoudit, zda je deklarovaný účel pobytu úzce spjat s územím ČR. Spjatost s územím ČR je pak třeba posuzovat skrze kritérium, zda by mimo území ČR bylo zásadně obtížnější nebo nemožné dosáhnout zvoleného účelu. Proto nepostačí spjatost s územím ČR pouze v tom ohledu, že si žalobkyně vybrala činnost, kterou hodlá realizovat v ČR po dobu delší než 3 měsíce.
22. Správní orgány proto správně, v mezích zákonné úpravy a s dostatečným odůvodněním uzavřely, že studium anglického jazyka neodůvodňuje vydání povolení k dlouhodobému pobytu, jelikož se nejedná o účel pobytu, který vyžaduje dlouhodobý pobyt žalobkyně na území. Vzdělávací kurz anglického jazyka tedy není bez dalšího takovým účelem, který by odůvodňoval dlouhodobé setrvání žalobkyně na území, a proto ani doklad prokazující absolvování takové vzdělávací aktivity není dokladem prokazujícím účel pobytu na území.
23. Co se týče tvrzení žalobkyně, že kromě vzdělávacího kurzu anglického jazyka bylo účelem jejího pobytu i prohlubování a získávání kontaktů pro start jejích podnikatelských aktivit, uvádí soud, že tento účel pobytu žalobkyně nijak v průběhu

správního řízení neprokázala, nadto jej uvedla až v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Současně nebylo povinností správního orgánu I. stupně žalobkyni vyzvat, aby doplnila svá tvrzení (viz dále). Je však zjevné, že primárním účelem její žádosti o dlouhodobý pobyt byl uvedený kurz anglického jazyka. Pojem „prohlubování a získávání kontaktů pro start podnikatelských aktivit“ je nadto natolik neurčitý, že by stěží mohl být (sám o sobě i ve spojení se vzdělávací aktivitou typu kurzu anglického jazyka) uznán jako relevantní důvod pro povolení k dlouhodobému pobytu.

24. Žalobkyně také namítala, že správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí bez výzvy žalobkyni, aby odstranila vady své žádosti.
25. K tomu soud uvádí, že *„poučovací povinnost správních orgánů v řízení, která vedou, je obecně zaměřena na poučení o procesních právech a povinnostech. Do poučovací povinnosti však již nepatří návod, co by účastník řízení měl nebo mohl činit, aby dosáhl žádaného výsledku“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76). Dále lze zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, podle něhož není poučovací povinnost absolutní a bezbřehá, ale má své limity, přičemž nemůže plně nahradit služby kvalifikované právní pomoci. Dále také v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015-37, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„stěžovatel v souladu s požadavkem zákona doprovodil svou žádost požadovaným dokladem; jeho žádost tedy byla věcně projednatelná a nebylo tak povinností správního orgánu vyzývat ho k jejímu doplnění. (...) Zdejší soud souhlasí s názorem krajského soudu, že z pohledu materiálního se jednalo spíše o nadstandardní poučení účastníka řízení o podmínkách, za nichž může být požadované pobytové oprávnění uděleno. Správní orgán především stěžovatele nemusel v předstihu na nesplnění věcných podmínek pro udělení pobytového oprávnění, respektive na nedostatky ve skutkových okolnostech podstatných pro posouzení žádosti, upozorňovat vůbec. (...) Je totiž vhodné připomenout, že nedoložení takového příjmu není procesní vadou podání ve smyslu § 37 správního řádu, k jejímuž odstraňování slouží postup specifikovaný v ustanovení § 45 odst. 2 tohoto zákona.“*
26. Nebylo tedy povinností správního orgánu I. stupně podávat žalobkyni návod k prokázání účelu pobytu ani ji za tímto účelem vyslýchat či vyzývat k doplnění dalších listin. Žalobkyní podaná žádost byla kompletní, tedy i plně projednatelná. Bylo pouze na žalobkyni, aby poskytla správnímu orgánu I. stupně veškeré informace, ze kterých by vyplývalo, že splnila zákonné podmínky pro udělení požadovaného pobytového oprávnění. Není povinností správního orgánu poskytovat instrukce účastníku řízení směřující k tomu, aby bylo možné žádosti vyhovět. Správní orgán I. stupně se s možným dalším poučováním žalobkyně vypořádal na str. 3 svého rozhodnutí, kde seznal zjevnou nadbytečnost dalších výzev k poskytnutí součinnosti. Obdobně se k nadbytečnosti dalších výzev k součinnosti vyjádřila v napadeném rozhodnutí i žalovaná na str. 6. Krajský soud se tedy neztotožňuje s názorem žalobkyně, že by napadené rozhodnutí bylo pro absenci vypořádání této námítky nepřezkoumatelné.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí,

podle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

28. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti
a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. ledna 2025

JUDr. Petr Polách v. r.
samosoudce